

מישטרה מעשה מגונה בניידת

במהלך חקירה נטפל שוטר לקטינה

חוקר המישטרה סברי נאטור הגיע לריירה בפתח-חוקיה שבה בוצעה פריצה. כדי לחקור כעניין. אולם בבית לא היה איש מלבד נערה צעירה בת 15. משום-מה נדלק עליה החוקר, והזמין אותה לנסוע איתו ברכב המישטרה שלו.

ליד פסיריהכבת בפתח-חוקיה עצר השוטר את הרכב וחייב את הנערה. הוא נשק לה וליטף את חזה. הנערה ברחת מהמכוננת וכאשר הגיעה הביתה, הבחינה אחיה כי היא נרגשת. הם חקרו אותה והיא סיפרה להם מה עשה בה איש-המישטרה.

אחרי חקירת מישטרה, שבה ניסה נאטור לפכברק לעצמו אליבי, הגוש נגדו כתבי-אישום על מעשה מגונה בקטינה, על זיוף מיסמך, שבו כתב החוקר את שעת המיקרה כדי ליצור לעצמו אליבי, וכן על הרחה לחקירה של שוטר-ידידה, שממנה ביקש לתמוך בגירסתו.

אחרי חקירת מישטרה. אר לם המיקרה שקרה בשנת 1980, הגיע לדיון בפני השופט ישי לויט רק השבוע. בינתיים פוטר נאטור מהמישטרה, אחרי שהורשע בדיון מישמעתי.

התובעת, זוכה נקדימון, הרגישה את חומרת העבירה, מכיוון שהנאשם היה אז בתפקיד מישטרה. אולם מכיוון שהקאריירה שלו כבר נקטעה

תובעת אמסטרדם אלכוהול בדם, כיפה במישפט

עקב המעשה ועברו ארבע שנים מאז, לא ררשה עונש-מאסר בפועל. השופט לויט ציין גם הוא את חומרת המעשה, ואת האכזבה מאיש מישטרה, הפוגע בעצמו בחוק. אולם בגלל הנסיבות המקילות גזר עליו עונש מאסר על תנאי של חצי שנה, וכן קנס בסך 40 אלף שקל.

נוסח המערב הפרוע

המישטרה ערכה מארבים בכל העיר ועצרה את החשוד כשהגיע לתחנת המישטרה עם הסניגורית שלו

ברוך זוארץ התקשר לעורכת-הדין שלו, נירה לידסקי, וסיפר לה סיפור מוזר. "אתמול בערב חותתי הביתה, וראיתי שאשתי לא נמצאת. חיכיתי וכאשר לא הגיעה עד שעה מאוחרת, לקחתי עוד חבר, והשארתי ברירה את אחי. אלי. הסתובבתי עד שעה 4 בבוקר

ולא מצאתי את אשתי.

כשחזרתי הביתה, ראיתי כי הריירה הפוכה, ואחי איננו. הבנתי שמשהו טוב לא היה שם, והלכתי לישון אצל אחותי. בבוקר התברר לי כי אחי, אלי, ועוד שני אנשים נעצרו בדירתו כלילה, ונמצאו אצלם 91 מנות הרואין. אני חושב כי המישטרה מחפשת גם אותי." סיים את דבריו. הוא ביקש כי עורכת-הדין תתלווה אליו לתחנת המישטרה, כדי שישגייר את עצמו בנוכחותה.

עורכת-הדין וברוך זוארץ סיכמו, כי ביום ראשון השבוע ייפגש כצהריים ויסעו יחד לתחנת-המישטרה.

נרות על הריצפה. ביום ראשון לא התקשר זוארץ עם עורכת-הדין, והיא הסיקה כי הוא שינה את דעתו. אולם בערב הודיעו לה, כי ברוך נטל 50 כדורי פרודורמול ונלקח לבית החולים לשם שטיפת-קובה. אחיו, אלי, שנעצר בדירתו, חתך את זרועו בכית-המעצר ונשלח גם הוא לבית החולים. אלי ניצל רגע של הסדר הדעת מצד השוטרים וברח, אחד מחבריו של אלי התקשר לעורכת-הדין וביקש ממנה לעזור לאלי להסגיר את עצמו. בשעת ערב מאוחרת הגיעה עורכת-הדין ללוד, כדי לפגוש את העציר שנמלט. אנשים הובילו לריירה ריקה באחד השיכונים. כרייה לא היה אור חשמל, ורק נרות פזורים על הריצפה האירו באור אפלולי. בינתיים הגיע לריירה עוד אדם, שסיפר כי מישטרת לוד הפעילה את כל אנשיה למצוד אחרי אלי.

אורות על הסנים. בחשש כבר לקחה עורכת-הדין את העציר הנמלט, ונסעה איתו לתחנת-המישטרה. כדי שלא יעצרו אותם בדרך, נסעו השניים בדרכים לא דרכים, עד שהגיעו ממש ליד תחנת-המישטרה. אולם שם לא מצאו מקום חנייה. בעורם מסתובבים למצוא מקום, קלטו אורותיה של ניידת את פניו ואת שערו הג'ינג'י של זוארץ. כמו בסרט של מערב פרוע התנפלו מייד עשרות שוטרים על המכוננת. כל שוטר תפס חלק אחר מגופו ולבושו של זוארץ וניסה לסחוב אותו אל מחוץ למכוננת. "קומנדו לוד", העירה עורכת-הדין לידסקי למראה עיניה.

השוטרים לקחו את זוארץ, שהיה עדיין פצוע ושותת רם, והעבירו אותו שוב לבית-החולים, "בתנאי שלא תברח שוב". אמר מפקד תחנת לוד, הקצין שלום אבוטבול.

מישפט

הורג רב, חוזר בתשובה

השתכר, נהג בפזיזות, והרג את רב השכונה

"לקחתי סיכוב לא טוב והורדתי אותם", אמר דניאל חנש לשוטרים. הוא נעצר בקיריית-עקרון בשנת 1982. מייד אחרי שפגע במכוננתו ברב של קיריית-עקרון, הרב עובדיה לוי, והרג אותו. אשת הרב נפצעה גם היא, ונותרה רחוקה לכיסאי-גלגלים.

משהו כהתנהגותו של הנהג עורר את חשדם של השוטרים. הוא נלקח לכריקה, והסתבר כי ברמו נמצאה כמות של 226 מיליגרם אלכוהול. זוהי כמות גדולה מאוד, המעידה על שיכרות קשה. התובעת, יהודית אמסטרדם, האשימה את חנש בהריגת הרב ובפציעת אשתו. הנאשם כבר כאשמה וטען, כי לא היה שיכור כלל. לרבריו, שתה רק בקבוק בירה אחד באותו יום, מכיוון שהיה מדוכא בשל מותו של חבר בלבנון. הוא טען כי כמות האלכוהול הגדולה שנמצאה ברמו, הגיעה לשם דרך מורקה-הבדיקה שנוקה קודם לכן בעזרת אלכוהול.

האדם השלישי שנפגע כתאונה היתה חברתו של חנש שהיתה איתו במכוננתו. מאז נישאו השניים, ולהם שני ילדים. חנש עצמו שינה את דרכיו, והופיע בבית-המישפט כשהוא חובש כיפה ובפיו הצהרה כי הוא חוזר בתשובה.

אחרי שפורסם

ברעש גדול

שהוא נתכס

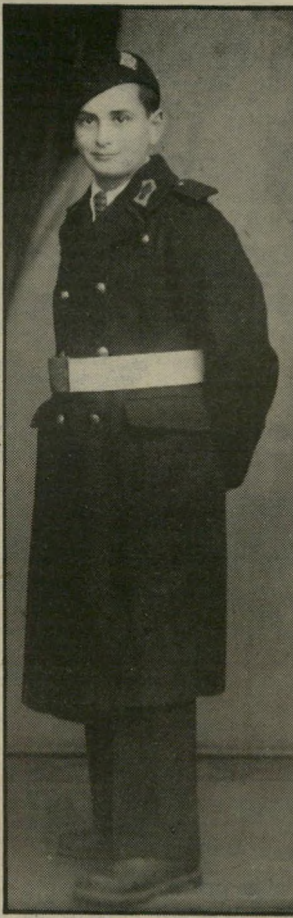
בריגול - שוחרר

ההנדסאי

הקאתולי

בערבובת

ה איש בחדר-המעצר באבוי הכיר בלט בזרותו במקום. הוא הרשים בהופעתו החיצונית, ממוצע קומה, רזה, כעל תווי-פנים חדים,

כרח אחרי שאביו נפל ב-סטלינגרד, נשלח מנצ'יו כפרח-קצונה לפנימיה צבאית.

ממושקף, שיער רליל מאפיר ומסורק למשעי והיה לבוש בקפידה - חליפה מחוייטת היטב ועניבה תואמת. היה זה קונסטנציו מנצ'יו, הנדסאי בן 55, איש ספר (הגות, תנ"ך, בודהיזם, אסטרולוגיה) ותחביבים (רישום, פסי טלים, מונטג'ים של תצלומים). כאשר הובא לאוכריכר, בחדש שהוא מרגל, היתה מחשבתו הראשונה להתאבד. הוא לא עשה את זה. הוא אמר לעצמו: "אם אמות, תמות האמת אתי!" והאמת היא, כנראה, שמנצ'יו, בעל חלומות גדולים, נפל קורבן למציאות קטנה.

הלקוח מיהר לשירותים

מה שעות קודם לכן עוד ישב מנצ'יו בפגישת-עסקים בלובי של מלון הילטון התליאביבי. נכחו שם

המדגל

שוטר, עצרו אותו ורחפו אותו לעבר מכוננת-המישטרה שחנתה בכניסה למלון.

הלקוח, שחזר בינתיים מן השר רותים, הצטרף אל היושבים במכוננת והציג את עצמו, הפעם, כזהותו האמיתית, כמפקח-מישטרה.

האשה

ביקשה גט

אשר הובא מנצ'יו לחקירה הראשונית במישטרה, לא העלה שם איש בדעתו לדרוש לראות את דרכונו, שממנו ניתן היה לגלות מייד כי הפעם האחרונה בה שהה מנצ'יו בפאריס היתה שנת 1978. לעומת זאת, הרחיבו החוקרים את הריבור על הצעותיו של מנצ'יו ללקוח-המפקח. תשובתו של מנצ'יו: "כל מה שאמרתי לך-נעם היה כלהיבלה-בלה!" אחר ביקש את סליחת החוקרים וביקש לדעת: "ואם הייתי טוען שאני נפר ליאון, האם הייתם מעמידים לרשותי ריווייה לכבוש את העולם?"

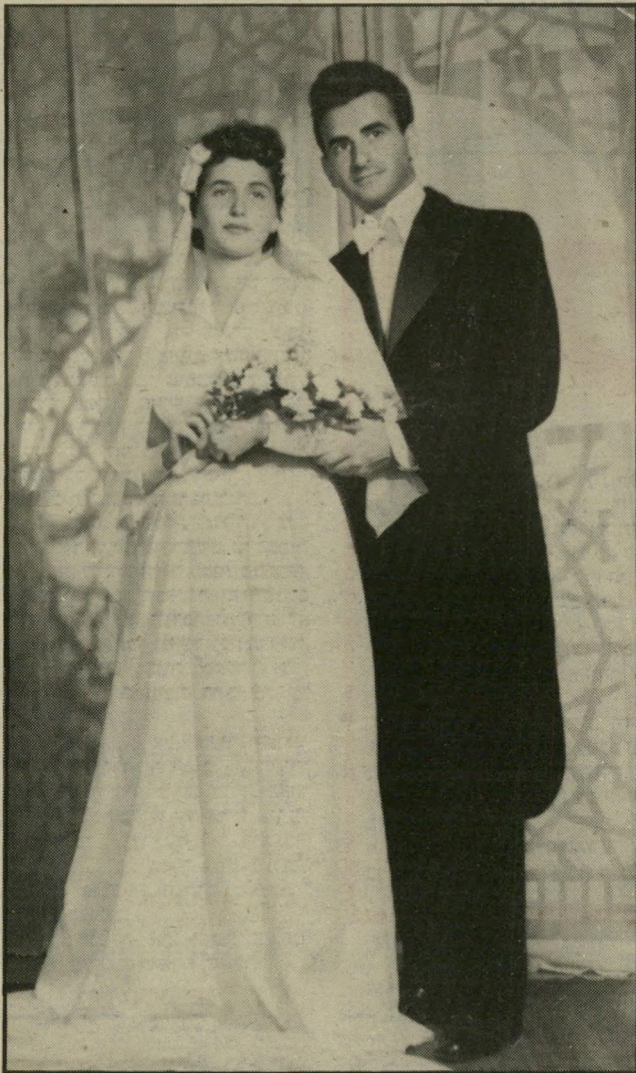
השאלה היתה יכולה לשמש חומר-מחשבה לחוקרים, אבל הם נתפנו לעיסוק אחר. היה זה הרגע שבו הגיע לתחנת-המישטרה דינו בולטנו, סגן מנהל חטיבת-הנפט של תה"ל, שהכי חיש מייד מכל וכל כאילו היה זה הוא שמסר למנצ'יו את החומר על הפטנט התה"לי.

ההכחשה לא החזיקה מעמד זמן רב, כאשר מנצ'יו, שהחל, בינתיים, קורח

אי-שעסקים ישראלי, מתווך לפרו-ייקטים בינלאומיים, מנצ'יו עצמו ואדם שהוצג כלקוח בעל קשרים באפריקה. מטרת הפגישה: מכירת פטנט של חברת תה"ל (תכנון המים לישראל). הפטנט היה של מיבנה לאחסון תת-ימית של נפט. מה שמנצ'יו לא ידע היה כי הלוקוח לא היה לקוח, אלא המפקח גרעון בן-דעם, ממפלג חקירות-ההונאה של מישטרת תליאביבי, שנשא על גופו מכשיר-הקלטה ואשר אנשי צוותו, בלבוש אזרחי, התמקמו בכור-סות הנוחות של הלובי.

אך בינתיים עוד הספיק הלוקוח להרחיב את הריבור על קשריו עם ארצות אפריקה, כמיוחד עם ניגריה. תגובת מנצ'יו: הניגרים לא אוהבים לשלם. ואז, טוען מנצ'יו, הציע הלוקוח "אולי עיראק?"

מנצ'יו נדהם. עיראק, סוריה, לוב לא באות בחשבון. אלה מדינות-אויב! אולם כדי להמשיך במשאזובמתו הוא הציע את ערבי-הסעודית, הסביר כי זאת מדינה פרו-אמריקאית. כדי להרשים את אנשי שיחו הוא מיהר להוסיף: לפני שבועיים פגשתי בפאריס איש-עסקים סעודי והצעתי לו לרכוש את הפטנט. הוא עוד הספיק להוסיף כמה מישפטים, כי הוא מתווך בין הלוקוח ובין תה"ל ובכל מיקרה הוא מבקש לקבל עמלה של עשרה אחוז, אך הלוקוח כבר עמד על רגליו, ביקש סליחה, כי היה עליו לצאת לשירותים. כאילו היה זה אות מוסכם וינקו שני גברים לעבר מנצ'יו, הציגו תעודות-

חתונה רומנית קונסטנציו מנצ'יו הקאתולי בטקס הני-רבקה-מישל, אותה נשא שנית, בטקס יהודי דתי, אחרי שהתגייר.